

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 39
oktober-november-december 2013

Kerstmis en nu?

Sinterklaas en de veel besproken Zwarte Piet zijn nog niet vertrokken als dit voorwoordje zijn weg vindt in de JA. Sinterklaas, hét magische feest uit onze kindertijd dat behoorlijk onder vuur is komen te liggen. Hopelijk, voor al die kinderen voor wie de realiteit al pittig genoeg is en die tenminste nog iets hadden om van te dromen en naar uit te kijken, kan dit kinderfeest onder één of andere vorm toch blijven bestaan.

De Kerstman, concurrent of collega, staat al te wachten, beladen met pakjes, om ook zijn bijdrage te leveren aan de romantiek van kerstmis.

Maar dan hoor je van die verschrikkelijke tyfoon en het spoor dat hij achtergelaten heeft. Duizenden mensen zijn gestorven, hoeveel gewonden zal nauwelijks te tellen zijn. Hoeveel levens er werkelijk verwoest zijn, is niet te schatten. Kind, partner, familie, vrienden verliezen snijdt diep in een mensenleven. Verlies van een partner en familie is onlosmakelijk verbonden met het verlies van inkomsten. Daarbij nog een huis en alle bezittingen letterlijk en figuurlijk weg zien waaien ... kunnen wij dit wel bevatten?

Hoe nietig lijken dan al die discussies over de kleur van Sinterklaas of Piet? Of over het materialisme van de feestdagen?

En dan overstijgen we onszelf en worden we die persoon die we het liefst willen zijn: de gevende mens, de zorgende mens, tegelijkertijd heel blij dat wij hier mogen leven, ver buiten dergelijke rampgebieden. En dat ... is niet eens onze verdienste.

Kerstmis krijgt opnieuw de betekenis die het zou moeten hebben: een vredevol samenleven, een onbaatzuchtig geven van overvloed, meer dan eens zelfs ondanks eigen armoede.

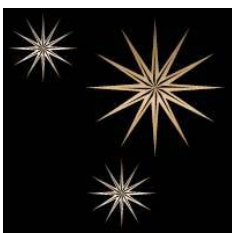
Wij kunnen alleen maar nederig aan de kant gaan staan en u zelf laten beslissen of uw financiële ruimte het deze maand toelaat om zowel de slachtoffers van de tyfoon te steunen, als onze jongeren.

Verder in deze JA hebben we het dan ook nog eens over Welzijnszorg die haar jaarlijkse campagne voert tegen de armoede in ons eigen land.
Drukke tijden voor de 'gevende mens' ...

Wij willen bij deze jaarwisseling onze dankbaarheid uitspreken voor die keren dat u onze jongeren en onze werking als doel gekozen hebt voor uw financiële steun. In de toekomst willen we met die steun nog doelgerichter gaan werken. Jongeren die alleen gaan wonen met nagenoeg geen eigen middelen, contexten die zeer arm zijn, jongens, die met nauwelijks meer kleren dan ze aanhebben, hier toekomen: het zijn geen uitzonderingen. We gaan hén boven op onze agenda plaatsen en vooral met de feestdagen verrassen met een extraatje.

Voor iedereen wensen wij warmte, geluk, geborgenheid en als het kan ook financiële zekerheid én zorgzame mensen in de omgeving.

Rosa

VOOR WIE ONS ZOU WILLEN STEUNEN
PCR 000-0102508-76 OF IBAN BE91 0000 1025 0876
VZW JONGERENWERKING PIETER SIMENON – 3920 LOMMEL
Voor giften vanaf 40 euro/jaar ontvangt u een fiscaal attest.

Begin september, op zijn 18e verjaardag, hebben we de begeleiding van Sofian mogen afronden.

Sofian werd bij ons aangemeld na een reeks zware feiten en een daaropvolgende plaatsing in een gemeenschapsinstelling.

Bij het begin van de begeleiding waren we onder de indruk van Sofians voornemens voor de toekomst. We hoopten met hem en zijn familie dat hij de draad van het 'gewone' leven

weer zou kunnen oppikken. En óf hij dat gedaan heeft. Hij legde een vlekkeloos parcours af in de begeleiding. Hij ging confrontaties en gesprekken niet uit de weg en was telkens bereid om in dialoog te gaan. Ook de goede band met zijn familie maakt dat Sofian zijn leven weer helemaal in eigen handen heeft genomen!

Bij het einde van de begeleiding, schreef ik volgende tekst voor hen.

(De ouders gaven toestemming om deze brief te publiceren, de namen zijn fictief).

Beste Sofian, mama van Sofian, en de rest van de familie,

Ik weet dat jullie later niet graag aan deze periode herinnerd willen worden. Toch zou ik durven hopen dat jullie er toch nog geregeld aan terugdenken. Ik hoop dat jullie met deze brief dan ook kunnen terugkijken op een verhaal dat er uiteindelijk één is geworden met een afloop om trots op te zijn!

Want dit is echt niet enkel een periode geweest van diepe dalen, van kommer en kwel, maar het is ook een periode geweest van hoop en groeiend geloof, terug in Sofian en in een goede toekomst voor hem. Een periode van terug zoeken naar balans in jullie gezin.

En jullie hebben bewezen als familie dat jullie voor elkaar door het vuur gaan. Jullie zijn samen uit dit dal gekropen, met vallen en opstaan.

Ik weet nog dat ik het intake-verslag las. Ik vroeg me enerzijds direct af: "Wat kan ik daar gaan betekenen? Een gezin dat zo betrokken is op elkaar, zoveel dialoog voert, zo'n warme plek is om in op te groeien,..." Anderzijds waren er die feiten: "Hoe komt het dat zo'n jongen tot zoiets in staat is?"

Hoe erg ik het ook vind voor jullie als familie, en uiteraard ook voor de slachtoffers, dat dit alles heeft moeten gebeuren (ik had uiteraard ook liever gehad dat dit alles niet was gebeurd), toch ben ik erg blij dat ik jullie heb mogen ontmoeten en begeleiden in deze moeilijke periode.

Ikzelf heb hier, zowel als begeleidster, zowel als persoon, héél veel uit geleerd.

Ik heb met volle bewondering gekeken naar hoe Sofian zijn leven terug op de rails kreeg; naar hoe jullie er keer op keer in de gesprekken op wilden terugkomen om te kijken hoe zoiets niet meer zou kunnen gebeuren; hoe jullie elkaar steunden door dik en dun en zoveel meer.

Ook de vele gesprekken over opvoeding in het algemeen, de maatschappij, racisme, geloof en godsdienst,... ik heb er enorm van genoten.

En ik meen te merken dat jullie er ook uit hebben geleerd.

Als we dat geleerde allemaal vasthouden, heeft het tot iets beters geleid en is het niet helemaal voor niets gebeurd. We zijn het aan de slachtoffers verschuldigd...

Bedankt voor alles en ik wens jullie een mooie toekomst toe!

Marjan

VZW JONGERENWERKING PIETER SIMENON Vriendenkring

De vriendenkring vzw Jongerenwerking Pieter Simenon zoekt leden om haar team te versterken.

(De vriendenkring is een groep van vrijwilligers die activiteiten doen om het positief imago van de vzw naar buiten te dragen en om extra financiële middelen te genereren die rechtstreeks naar onze jongeren gaan)

Wil je graag het imago van de vzw verder positief uitdragen,
wil je meewerken aan netwerkmomenten in en buiten Lommel,
wil je meezoeken naar en meedenken over diverse activiteiten om ons netwerk te verbreden en een extra financiële steun te genereren,
wil je een actieve bijdrage leveren bij activiteiten die we organiseren voor de doelgroep/ jongeren/context van de vzw,
voel je je hiervoor geroepen en wil je kennismaken met de vriendenkring, geef ons dan een seintje...
Of ken je mensen uit je omgeving die sociaal ingesteld zijn, graag iets doen voor het goede doel, laat hen contact opnemen...

Een greep uit de activiteiten die we de voorbije jaren deden:

- Dag van het zand te Lommel
- Teutenroute te Lommel
- Kerstmarkt
- Lommel leeft
- Jeeprun (4x4 FOC Trophy)
- eetdagen
-

Indien er mensen zijn die graag een handje willen toesteken of activiteiten hebben waarop nog helpende handen welkom zijn, laat het ons weten.

Indien je meer vragen hebt contacteer sigrid.bielen@pietersimenon.be
Raadpleeg de website www.pietersimenon.be → vriendenkring

Sigrid

**Soms moet je stilstaan
om verder te gaan dan het pad
en de haast je voeren
verder te zien
dan een oogopslag naar de wereld aan je voeten
Soms moet je stilstaan
bij het gewone
om het bijzondere
te begroeten
bron: www**

Onverwacht bezoek, gezellig ...

Een mailtje aan de administratie: "Vandaag komt Lucas zijn weekgeld halen, 40 euro mag je hem maar meegeven".

Ter info: Lucas is een jongere, bij ons geplaatst en sinds kort wordt hij door ons begeleid binnen het statuut 'begeleid zelfstandig wonen'. Hij huurt een kamer, betaalt hier iets meer dan 300 euro voor. Hij is weliswaar ingeschreven bij verschillende sociale verhuurkantoren, maar voorlopig nog zonder resultaat. Op heel zijn speurtocht naar betaalbare studio's was deze kamer het enige wat hij kon krijgen.

Lucas is 18 jaar, wat betekent dat niet onze subsidiërende overheid, Jongerenwelzijn, hem van een maanbudget voorziet, maar dat hij bij het bevoegde OCMW een aanvraag heeft moeten indienen.

Een kamer in een gebouw betekent voor hem, dat hij slechts het leefloon krijgt van een samenwonende: 544,91 euro. Mocht hij alleen wonen in een woning via een SVK, zou hij, rond de 170 euro/maand betalen met een leefloon van 817 euro. Niet direct logisch!

Lucas komt dus zijn weekgeld zelf ophalen. Een mooie jongen met een paar sprekende ogen. Hij kijkt wat twijfelend als hij de 40 euro krijgt met de mededeling dat er écht niet meer vanaf kan. Er wordt een snelle berekening voor hem gemaakt. Van zijn klein leefloon moet er 310 af voor huur, 15 euro voor zijn gsm, naast zijn buzzy-pazz toch nog een 20 euro voor de trein, 15 euro voor de kapper, een reservatie van 15 euro voor eventuele medische kosten. Er blijft krap 170 euro over. Hiervan moet hij gemiddeld 4,5 week kunnen leven. In de praktijk betekent dit een weekbudget van 37,50 euro. Hij eet toch niet zo veel, zegt hij. Hij heeft die dag nog niets gehad. Ik maak mij sterk dat dit niet is omdat hij niet heeft willen eten, maar omdat er gewoon geen eten meer is.

Natuurlijk smelt ons hart meteen. Hij krijgt een lekkere cappuccino, met een handjevol koeken erbij. Enkele mandarijntjes en een appel verwisselen van eigenaar. Genietend sopt hij zijn koekjes in de warme koffie en het fruit verdwijnt in de zakken van zijn jas.

Lucas babbelt graag en begint spontaan te vertellen over zijn meisje, hoe moeilijk het is om bij haar te geraken met het openbaar vervoer, of naar zijn ouders te gaan (3,5 uur enkel). Hij hoopt snel werk te vinden om geld te kunnen sparen voor zijn rijbewijs. Hij droomt van een mooie auto en heeft ergens een Porsche gezien voor maar 6000 euro. Zijn droomauto is wel geen Porsche, maar een Lamborghini. Zo jammer dat je dan een jongen even met zijn twee voeten op de grond moet zetten. Een snelle berekening wat de verzekering hem zou kosten als beginnende rijder, jonger dan 25, de autotaks, het onderhoud en de brandstofkosten, doen hem verrast opkijken. Zoveel?! Gelukkig heeft hij humor en kan hij hartelijk lachen als een kleine Toyota hem als tweede optie voorgesteld wordt.

Eerst en vooral toch maar werk gaan zoeken, is de conclusie. Hij zou het allerliefst ergens in een pretpark of iets vergelijkbaars gaan werken. Hij heeft ook al enkele sollicitaties lopen. Maar hij begrijpt ook wel dat hij op dit ogenblik niet kieskeurig kan zijn en al heel blij mag zijn als hij ergens werk kan vinden. Hopelijk komt er ook een andere, liefst sociale woning, dichterbij zijn lief, en dan natuurlijk die (droom)auto.

Lucas staat op, na een blik op de klok. Hij moet zijn bus halen. Hij bedankt met een lieve glimlach voor de koffie en het lekkers én, zo zegt hij, voor de gezellige babbel.

Zeker een kandidaat voor ons kerstpakket, en wat extra verwennerij!

Meer dan eens mochten wij en dus onze jongeren, genieten van de resultaten van de campagnes van Welzijnszorg. Onze jongeren behoren ook vaak tot hun doelgroep, zeker waar het gaat over mobiliteit, sociale huisvesting ... Wij ondersteunen dan ook graag ieder jaar hun acties.

Campagne 2013 Welzijnszorg: ARMOEDE (OP DEN) BUITEN

U kan Welzijnszorg steunen op BE21 0000 0000 0303

In het armoededebat staat meestal de (groot)stedelijke problematiek centraal. Armoede heeft een ander gezicht op het platteland: de armoedepercentages liggen er algemeen dan wel lager dan in de grote steden, maar sommige groepen zoals ouderen, alleenstaande ouders, ... lopen dan weer extra risico. De uitgestrektheid van landelijke gemeenten zorgt voor een grotere verspreiding van de problematiek waardoor deze minder zichtbaar is. Bovendien durven veel plattelandsbewoners uit schaamte niet met hun problemen naar buiten komen en zetten minder snel de stap naar de formele hulpverlening. Dit maakt dat armoede op het platteland minder meetbaar is, en daardoor ook minder zichtbaar en vaak vergeten...

1. Diensten en voorzieningen

Kleine winkels, café's, maar ook post- en bankkantoren, zorg- en onderwijsinstellingen, sport- en culturele centra trekken weg naar meer centrale plaatsen. Voor dagelijkse boodschappen moeten mensen naar grotere gemeenten. Regelmatige verplaatsingen zijn een must. Mensen met een beperkte mobiliteit, ondervinden de meeste negatieve gevolgen door de centralisatie van verscheidene diensten en voorzieningen. Het is ook onmogelijk om in elk dorp een dienst te voorzien die op elke vraag een geschikt en juist antwoord kan geven.

Tegelijkertijd verzwakt op die manier het sociale weefsel binnen het dorp, omdat net die diensten en voorzieningen traditioneel een knooppunt zijn van sociale contacten en ontmoetingen tussen mensen. Net hier kunnen mensen een sociaal netwerk uitbouwen. Een zwakker sociaal netwerk verhoogt vaak de kansen op vereenzaming en sociaal isolement. Een sterk sociaal netwerk daarentegen kan mensen ondersteunen en versterken.

Daarom vraagt Welzijnszorg: toegankelijke diensten in elke gemeente.

2. Mobiliteit

Paradoxaal genoeg neemt net het openbaar vervoer op het platteland af met het wegtrekken van diensten en voorzieningen. Voldoende mogelijkheden hebben om je te kunnen verplaatsen, is nochtans belangrijk voor de leefbaarheid van kleinere dorpen en gemeenten. Niet iedereen beschikt over een wagen en heeft op deze manier vlot(ter) toegang tot de stedelijke voorzieningen zoals werk, ontspanningsmogelijkheden, ziekenhuis... De busverbindingen naar de grotere steden zijn vaak slecht en beperkt. Daarnaast rijden er nauwelijks bussen tussen deelgemeenten. Twee uur op voorhand moeten reserveren, niet vroeg in de ochtend of laat op de avond en een beperkt aantal opstapplaatsen, maakt dat de belbus geen ideale oplossing is voor onder andere woon-werkverkeer. In bepaalde plattelandsgebieden kan men rekenen op de inzet van vrijwilligers van bijvoorbeeld mindermobielen centrales, maar de kostprijs van zo'n systeem blijft voor vele mensen een drempel. De vervoersproblematiek op het platteland beknot mensen in het volwaardig kunnen deelnemen aan het openbare leven of zelfs in het voorzien in hun basisbehoeften. Voor sommige bewoners is het dan ook een extra factor in hun sociaal isolement.

Daarom vraagt Welzijnszorg: basismobiliteit van mensen in armoede.

- ☞ Dat de belbus gereserveerd kan worden via een gratis nummer en dat ook andere vragen over openbaar vervoer via dit nummer beantwoord worden.
- ☞ Dat cruciale haltes beter bereikbaar en deelgemeenten beter verbonden worden. Dit onder meer door het flexibeler maken van belbusgebieden in functie van mobiliteit van kwetsbare groepen.
- ☞ Dat er een 'sociale taxi'-systeem komt met een sociaal tarief om occasioneel vervoer van mensen in armoede mogelijk te maken. Voor de uitbouw kan beroep gedaan worden op mindermobielen centrales, vervoersdiensten, PWA-diensten, lokale dienstencentra of buurt- en nabijheidsdiensten ...

3. Lokaal armoedebeleid

Een gemeentebestuur dat effectieve antwoorden kan bieden op concrete vragen en problemen van haar bewoners, is een gemeente die over voldoende bestuurs- en daadkracht beschikt. Financieel hebben veel plattelandsgebieden het echter moeilijk, wat een invloed heeft op hun bestuurskracht. De keuze van een lokaal bestuur voor een sterk armoedebestrijdingsbeleid is niet steeds eenvoudig. De kleine gemeenten en OCMW's op het platteland krijgen te maken met een groeiend takenpakket zonder een evenredige groei in middelen. Problemen komen versnipperd en verspreid voor, zodat het erg moeilijk wordt om specifieke projecten op te starten. Hoe kleiner de gemeente, hoe kleiner ook het OCMW. Hoewel er minder mensen zijn die een beroep doen op hulp, wonen zij wel veel verder uit elkaar. De beperkte personeelsploeg van het OCMW moet grotere afstanden afleggen om deze mensen te bereiken. Verplaatsingstijd is uiteraard tijd die je niet aan de mensen kan besteden. Omgekeerd is ook voor de mensen zelf de afstand tot het OCMW veel groter en de bereikbaarheid kleiner. Daar komt ook nog de mentale drempel bovenop. In een kleine gemeente heb je niet de anonimiteit van de grote stad. Mensen schamen zich daarom nog vaker om de stap naar hulp te zetten.

Bepaalde groepen, zoals ouderen en alleenstaanden, zijn het eerste slachtoffer van deze beperkte draagkracht van gemeenten en OCMW's, de kleinere inspanningen van de besturen. Deze mensen lopen daardoor een hoger risico op onderbescherming, wat betekent dat ze geen gebruik maken van de maatschappelijke dienstverlening waar ze recht op hebben. Op het platteland zijn ook minder armoedebestrijdingsorganisaties om de belangen van mensen in armoede te verdedigen.

Daarom vraagt Welzijnszorg: middelen in het plattelandsfonds specifiek voor kwetsbare groepen

- De Vlaamse Regering heeft het plattelandsfonds opgericht om landelijke gemeenten financieel te steunen. Welzijnszorg vraagt dat dit fonds versterkt wordt met 2 miljoen euro bovenop de 8 miljoen die het fonds nu bevat en dat deze extra middelen gedurende de volgende regeerperiode specifiek ingezet worden voor (duurzame) inzet voor kwetsbare groepen op het platteland. Op termijn moet de financiering van landelijke gemeenten structureel aangepakt worden.

4. Huisvesting

Op het platteland is het aanbod aan betaalbare huizen vaak talrijker dan in de steden. Dit trekt mensen in armoede aan. Maar de kwaliteit van de woningen weerspiegelt vaak deze lage prijs. De gebrekkige isolatie van de veelal oudere woningen brengt hogere energiekosten met zich mee. Hoewel renovatiewerken aan de woningen een oplossing lijken, betekent de verbeterde kwaliteit van de woning in de realiteit vaak ook een stijging van de huurprijs.

Afgelegen gebieden kunnen dan wel goedkoper zijn voor je woonkost, andere zaken zoals de wekelijkse boodschappen worden moeilijker en soms duurder.

Oudere mensen met minder mogelijkheden wonen op het platteland dikwijls in oude, onaangepaste, onveilige en oncomfortabele woningen. Vaak zijn ze eigenaar van hun woning, maar hun kleine pensioen is vaak onvoldoende voor de nodige renovatie- of herstellingswerken. Ook missen ze de kennis en vaardigheden om een beroep te doen op tegemoetkomingen hiervoor. Dit zorgt er voor dat ook bij hen de kosten, onder andere voor energie, dikwijls hoog oplopen. Daarnaast is het aanbod op de sociale huisvestingsmarkt in landelijke gebieden erg beperkt, waardoor veel kwetsbare mensen uit de boot vallen. Maar we moeten wel waakzaam blijven wanneer we het aantal sociale woningen op het platteland opschroeven. Werk maken van sociale woningbouw op het platteland moet namelijk hand in hand gaan met een goede en vlot bereikbare dienstverlening.

Daarom vraagt Welzijnszorg: uitbreiding van het betaalbaar, kwalitatief woningaanbod

- Forse uitbreiding van het aantal sociale huurwoningen. Meer dan 91.000 gezinnen die gemiddeld 1.089 dagen moeten wachten op een woning, dat kan niet langer. De beloofde inspanning, 43.000 extra woningen tegen 2023, moet versneld en verhoogd worden.
- Een echte huursubsidie voor iedereen op de wachtlijst moet deze periode overbruggen.
- Sociale verhuurkantoren (SVK's) moeten in alle gemeenten in Vlaanderen actief zijn. Hiervoor moeten lokale besturen aansluiting zoeken bij een bestaand SVK of indien nodig meewerken aan de oprichting van een SVK met andere partners. De overheid moet de sector ondersteunen en verder bekendmaken bij huurders en eigenaar-verhuurders.

JOHNNY OP BZW (begeleid zelfstandig wonen)

Een voorbereidingsdag op het alleen wonen onder begeleiding...

Johnny werd bij ons aangemeld voor een PEL-project (Project Ervaringsleren). Wel, eigenlijk was voor de verwijzer (jeugdrechtsbank) elk traject voor Johnny bespreekbaar. Johnny zat ondertussen al een tweetal jaren in een gemeenschapsinstelling omwille van feiten, druggebruik, doorzendingen. En los van dat, Johnny stond op het punt om 18 te worden. Een traject was dus aangewezen en dan liefst één met voorbereiding op 'alleen wonen' (begeleid zelfstandig wonen). Het Pel-project bood door de combinatie leren, werken, ervaring opdoen, wel wat kansen voor deze jongeman. En trouwens ... wat anders?

Johnny's ouders zijn overleden. Zijn broers en zussen willen hem wel met raad en daad bijstaan, maar zoeken zelf hun weg in hun jonge leven. En vinden die ook wel.

Johnny's leven speelt zich vooral af in instellingen, open of gesloten. Maar binnenkort wordt hij 18 en moet en wil hij alleen gaan wonen, wel nog met begeleiding.

Johnny zijn Pel-project is, zeker voor zijn doen, vrij positief aan het verlopen. Tegen veler verwachtingen in, blijkt hij, als hij dit wil, best goed te kunnen werken. Ondanks sporadische conflicten op de Pel-boerderij, blijkt hij een zeer welgekomen hulp te zijn bij de dagdagelijkse boerderijwerkzaamheden.

De weekends blijven een uitdaging voor deze jongeman (omgaan met vrijheid, op tijd binnen komen), maar hij is iedere zondag terug op de boerderij!

Vandaag ben ik Johnny gaan halen voor een aantal voorbereidingen voor zijn BZW. We hadden hem al laten inschrijven bij een Sociaal Verhuurkantoor (SVK). Gezien zijn situatie stond hij al vrij snel boven op de wachtlijst. Vandaag is het dan de grote dag. Hij mag naar een (zijn) studio gaan kijken!

Het verloop van zo' dag ...

* 9.00 uur Johnny staat, zoals gevraagd, reeds te wachten op ondergetekende contextbegeleider. In de auto overlopen we wat er vandaag allemaal te gebeuren staat, hoe hij erbij loopt, hoe zijn weekend verlopen is, hoe hij zijn PEL-project ervaart, ...

* 9.30 uur Telefoon aan Bernadette van het Sociaal Verhuurkantoor. We gaan iets later bij de studio zijn, aangezien we in de file staan. Johnny doet zelf dit telefoontje en hij doet dat goed. Het is geen probleem, de huisbewaarder komt dan ook wat later. Gelukkig.

* Borgerhout: De te bezoeken studio ligt in Borgerhout. Een broer van Johnny is hierover wat ongerust. Ikzelf uit hier ook mijn lichte bezorgdheid over. Johnny geeft aan dat dit zijn eerste keuze is. Hij kent de buurt, hij heeft er vroeger gewoond en wil hier graag wonen. Hij kent de risico's maar geeft aan er toch voor te willen gaan. Wat andere daarvan vinden maakt hem niet zo veel uit.

* Pel: Ik geef aan dat ik het belangrijk vind dat hij zijn 10 weken wel uitdoet. Hij heeft er nog drie te gaan. Een studio op het oog hebben, wil niet zeggen dat hij zijn project niet af hoeft te maken ... Johnny geeft aan dat hij er zijn best voor wil blijven doen.

* De Studio. Het grote moment! De huisbewaarder geeft zijn uitleg. De bedenkingen rond de buurt zijn gekend en de huisbewaarder spreekt die ook niet tegen. De studio blijkt oud te zijn en er zal heel wat werk te verrichten zijn: verven (moet in pastelkleuren), gordijnen ophangen, lampen hangen, volledig bemeubelen, ... maar Johnny ziet dat allemaal zitten. Zijn eigen plek! Hier wacht hij al zó lang op. De woonruimte is behoorlijk groot en er is een aparte douche en wc. Gelukkig is er een nieuwe keuken geïnstalleerd met een koelkast, jammer genoeg zonder diepvries. Een minpunt is het feit dat de verwarming op elektriciteit is. Dat kan bij een oud gebouw de onkosten behoorlijk de hoogte in jagen. Johnny krijgt een behoorlijke to-do-lijst maar zoals gezegd, het blijft een hele enthousiaste Johnny.

* Politie. We rijden nog snel naar de politie (aangifte verlies identiteitskaart) en naar de fotograaf voor de foto's van een nieuwe kaart.

* Broodjesbar. We gaan eten in de beste broodjesbar van Borgerhout en omstreken (dixit Johnny).

* Sociaal Verhuurkantoor (de administratie). Hier moeten we wel even wachten. We vragen uitleg en krijgen die ook. Johnny kan volgende week al zijn contract komen tekenen, de sleutels afhalen, indien gewenst. En wees maar zeker: gewenst! De dame van het SVK geeft nog aan dat Johnny veel geluk gehad heeft, hun 'contingent' minderjarigen met prior op hun wachtlijst is zo goed als vol (een tiental). Als hij later was geweest, was hij dit jaar niet meer aan de beurt gekomen. We zullen er voor gaan! De jeugdrechter moet nog wel officieel zijn toestemming geven, het OCMW moet nog aangesproken worden voor zijn aanvraag van het leefloon, er moet nagedacht worden over de inrichting én zeker ook over de budgettering. Er ligt nog een hele weg voor Johnny en voor de begeleider.

* Daarna zit er een héél enthousiaste Johnny in de auto; "Benny, heb je dat gehoord. Ik ben bij de laatste huurders met prior dit jaar. Ik heb geluk!". Hij belt zelfs naar Joeri, onze sociale vaardigheidstrainer. "Ik wil deze kans écht nemen en ik moet iets met mijn agressie gaan doen. Vroeger was ik heel agressief, maar ik heb ondertussen al héél veel geleerd. Maar als mensen mij aanraken én uitdagen, dan blijft het moeilijk. Maar nu, met mijn studio, wil ik er echt voor gaan!"

Terug bij de Pel-boerderij aangekomen kan ik een heel contente kerel achterlaten, eentje met nog veel werk voor de boeg (letterlijk en figuurlijk), maar ook ééntje met een toekomstperspectief waar HIJZELF voor heeft gekozen en waarvoor HIJZELF (met onze ondersteuning) voor kan gaan.

Met Kerstmis zit Johnny gegarandeerd op zijn eigen studio, zijn eerste eigen plek ...

Benny

VERHUURD

En nu het woord PEL toch gevallen is

Een meisje binnen het PEL-project

Tot vorig jaar deden wij alleen de Pel-begeleiding voor onze eigen jongens. Vanaf januari 2013 is ons Pel-project ook toegankelijk voor jongeren die in een andere voorziening geplaatst zijn. Voor het eerst kregen wij een meisje in begeleiding, Zee. Dit op zich is al een primeur, haar leeftijd bijna 13 jaar, is de tweede grote nieuwigheid.

Op een maandag in het najaar start Zee in de Bed and Breakfast van Els en Jan. De 'spelregels' worden bij de kennismaking meteen uitgelegd. Zowel Els als Jan ervaren Zee eigenlijk als heel volwassen voor haar jonge leeftijd. Ze gebruikt geen drugs, geeft ze zelf aan, in tegenstelling tot andere leeftijdsgenoten uit haar vriendengroep. Ze heeft een contactverbod met haar vrienden gekregen van de rechtbank. Zee hoopt dat haar moeder haar nu toch wel zal bellen maar dat is tot nu toe nog niet gebeurd. Ze probeert haar verdriet hierover te negeren.

We spreken af dat ik woensdag ook mee kom werken in de BB. Daarna gaan we samen naar een manege. Ook daar werken we regelmatig mee samen binnen PEL.

Dan krijg ik een telefoontje van zowel de jeugdbrigade van Antwerpen, als van de consulente. Ze willen een audiovisueel verhoor van Zee afnemen naar aanleiding van eerdere feiten. Ik bespreek dit met Zee en we overlopen nog eens haar doelstellingen: tot rust komen, de relatie met haar ouders, het uitklaren van haar perspectief.

De afgelopen dagen heb ik heel wat gesprekken gehad met Zee, maar ook met de verwijzer en Els en Jan. Het loopt moeilijk bij de BB. Zee lijkt niet gemotiveerd en ze neemt niets over uit de gesprekken die met haar gevoerd worden. Ik probeer dit over te brengen op Zee en vraag haar om rekening te houden met de opmerkingen van Jan en Els. Jammer genoeg blijkt het niet te werken. Tijdens mijn begeleidingswerkzaamheden met een andere Pel-jongere, krijg ik een telefoontje van Jan. Het gaat niet meer. Zee staat op het punt om te vertrekken. Ik vraag haar aan de telefoon en kan haar beslissing gelukkig doen keren. Onmiddellijk na mijn werkzaamheden ga ik naar de BB, in de hoop op een gesprek tussen alle betrokkenen. Zee weigert ook maar iets te zeggen. Na een apart gesprek met Els en Jan, en daarna met Zee, die toen wel wilde praten, wordt beslist om de Pel-plaatsing bij de BB af te ronden. Ik breng haar dan naar haar begeleidingstehuis. In de wagen is Zee wel spraakzaam en krijg ik ook een beter beeld van haar. De volgende dag ga ik terug in overleg met de verwijzer en de voorziening, waar ze geplaatst is. We spreken af dat ik opnieuw de ondersteuning zal doen vanaf de volgende week, dat Zee in de weekends niet meer op de Pel-plaatsen zal verblijven en dat er bij crisis steeds teruggekoppeld zal worden naar haar begeleidingstehuis.

Een week later ... Zee en ik zullen naar de Jeugdrechtbank van Antwerpen gaan op vraag van de consulent om tot verdere afspraken te komen. En dan gebeurt waar we voor gevreesd hebben. Net voordat Zee in de auto moet stappen die haar naar de jeugdrechtbank brengt, gaat ze in ontvluchting. Ikzelf heb dan toch een onderhoud met de jeugdrechter en doe daarvan verslag aan mijn collega uit de andere voorziening. We maken verdere begeleidingsafspraken.

Zodra Zee boven water komt, gaan we met haar in overleg. Gelukkig is dat al zo na een week. We spreken af dat Zee een project van tien weken gaat doen in een manege. Tussen kerstmis en nieuwjaar zal ze dan een week naar haar papa of naar haar begeleidingstehuis gaan.

Jammer genoeg loopt de start niet van een leien dakje. Zee arriveert maar nipt, lees veel te laat, maar voor onze grens nog 'nipt', op de projectplaats. De volgende dag ga ik samen met haar werken en probeer te achterhalen waarom ze opnieuw zo moeilijk gestart raakt. Ze haalt allerhande redenen aan. Ik probeer Zee haar eigen aandeel te laten zien, maar het lijkt niet echt door te dringen. Ze is dan ook nog veel te jong om dit te zien, maar ook niet gewoon om haar deel te zien of te benoemen. We spreken af dat we dit ook als doelstelling mee opnemen om tijdens haar project aan te werken.

Hassan Amaghlaou, Jongerenwerking Pieter Simonon - Project Ervaringsleren

"Ik hoor en vergeet, ik zie en onthoud, ik doe en begrijp".

John en moeder leven sinds kort terug samen in huis. Voordien verbleef John in verschillende gemeenschapsinstellingen. Door zijn lange uithuisplaatsing is er een afstand gekomen tussen moeder en John. Die afstand was er fysiek, maar zeker ook emotioneel. Terug thuis wonen is dan ook niet zo vanzelfsprekend. Nochtans gaat alles thuis goed op dit moment. Voor zijn uithuisplaatsing was er sprake van agressie, maar nu is daar niets meer van te merken. Blijkbaar heeft John een 'klik' gemaakt en gaat het nu alleen maar de goede kant uit met hem. Thuis zijn er geen problemen meer, op school zijn er geen problemen meer, geen meldingen van PV's... Een positief verhaal dus.

John is iemand die niet gemakkelijk het achterste van zijn tong laat zien. Tijdens huisbezoeken is het steeds trekken en sleuren. Het is vooral moeder die veel vertelt. John beaamt dit dan dikwijls wel, maar is over het algemeen de 'stillere'. Maar ja, als alles goed gaat thuis, valt er misschien ook niet veel meer te zeggen? Ik besloot dit dan ook even los te laten, ook al wrong het toch een beetje, want als begeleider verwacht ik dat gasten (open) communiceren.

Tijdens een bespreking met de consulent kwam naar boven dat John een leidersfiguur zou geweest zijn wanneer hij feiten pleegde. Ik schrok hier als begeleider van, want komaan, John een leidersfiguur? Dat strookt niet, maar dan ook totaal niet, met de John die ik zie tijdens huisbezoeken. Ik besliste om dit niet op dat moment te bespreken, maar dit wel achteraf met John zelf op te nemen.

Ik heb dit ook gedaan, maar John bleef stil, zoals altijd waardoor ik geen zicht kreeg hoe hij naar de situatie kijkt. Hij weet slim te antwoorden, dacht ik. Tegelijkertijd maakte hij zichzelf meer verdacht, vond ik. Mama gaf aan dat hij bij familie meestal ook de stillere is en bij vrienden misschien wat dominanter is. Zij ziet in hem wel een leidersfiguur. Maar dat vond ik niet voldoende. Ik wou horen hoe John er zelf over dacht. Maar ik geraakte niet binnen...

Onderweg terug naar huis hield het gesprek me nog even bezig. Ik stelde mezelf de vraag of ik niet te hard aan het zoeken ben geweest. Als alles goed gaat, waarom zou ik dan te diep ingaan op zulke thema's terwijl de gasten kwestie daar geen opening in geeft? Het zit immers in zijn karakter om de stillere en de meer geslotene te zijn. Wie ben ik dan als begeleider om zijn karakter te veranderen?

Iedereen mag toch ook zijn eigenheid bewaren? Want eigenheid is wie je bent? En er is toch niets zo fijn als iemand te laten zijn wie hij is? Het is iets waar ik binnen een begeleiding toch wel veel waarde aan hecht.

Bjorn

eigenheid

Achter stoere muren,
façades met een grijns,
vind je vaker dan je denkt
zachte binnenkantjes.

Gevoelige snaren
of fragiele plekjes
met gouden randjes.

En de ogen verraden,
soms heel vaag:
kom maar binnen,
maar zachtjes graag.

(Geert De Kockere)